

**Sanje
o
novi
Evropi**

Roman Brcar

Sanje o novi Evropi
kratka zgodba

Avtor: *Roman Brcar*

Oblikovanje in prelom: *Roman Brcar*

Založba: *samozaložba*

Elektronska knjiga

Dostopna na: <http://romanbrcar.si>

Maribor september 2016

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.163.6-3(0.034.2)

BRCAR, Roman

Sanje o novi Evropi [Elektronski vir] / Roman Brcar. - Maribor : samozal., 2016

Način dostopa (URL): www.romanbrcar.si

ISBN 978-961-283-727-3

COBISS.SI-ID 88604673

**Sanje
o
novi Evropi**

kratka zgodba

Roman Brcar

Odprem oči. Ležim v postelji in poslušam zvoke okolice. Vse kar slišim okoli sebe je tišina. Zaprem oči in se zberem. Lovim zvoke iz okolice. Nič. Še vedno slišim okoli sebe le tišino. Le kaj se dogaja v moji okolici, da nič ne slišim. Nič. Poskušam vstati. Ne gre. Moje telo je težko. Negibno ležim v postelji, strmim v steno in poslušam. Kot, da bi bila okoli mene praznina. Kot, da bi se prebudil v nekem drugem svetu. Sem bil res buden, sem res poslušal zvoke okolice, sem res negibno ležal v svoji postelji in strmel v prazno? Nenadoma sem pričel padati. V neko globino, ki ji ni bilo videti konca. Globje, kot sem padal, bolj je postajalo temno okoli mene. Le s težavo sem v daljavi še videl svetlobno nad seboj. Pogled sem usmeril navzdol. Videl sem temačne obrise nečesar, kar je bilo videti kot dno.

Med padanjem je moje srce vedno hitreje bilo. Imel sem občutek, kot da mi bo počilo in potem se je bitje ustavilo. Bilo me je strah. Predstavljal sem si, da doživljam zadnje trenutko svojega bivanja. Nenadoma sem se preznojil. Popolnoma moker sem padal dalje. Ne le moje telo, imel sem občutek, kot da bi z mojim telesom v globino padal tudi moj um. Nisem vedel kaj doživljam. Bilo me je strah. Moje telo in um je preplavila strašna tesnoba, zaradi katere nisem več mogel dihati.

Tik predno sem treščil ob dno je moje telo streslo in odprl sem oči. Tokrat sem pričel zaznavati zvoke iz okolice. Moje telo je prepoteno ležalo v postelji. Mišice so obogale ukaze, ki so prihajali iz možganov in lahko sem premikal svoje telo. Zopet sem sanjal. Iste sanje, kot zadnjih deset let. Prav te sanje, zaradi katerih dolgo nisem upal spati in proti katerim sem se tako močno boril.

Moja zgodba se je pričela dogajati v daljni deželi. Imel sem svoje življenje, s katerim sem bil zadovoljen. Bil sem vaški učitelj. Nekega dne, ko sem s svojimi učenci sedel pred šolo v senci drevesa in smo se pogovarjali o lakoti in trpljenju, je mimo pritekel neznanec. Najine oči so se srečale. Videl sem, da je v stiski in da išče pomoč. Ustavil sem ga. Svojim učencem sem dal navodilo, da nadaljujejo s snovjo iz knjige, jaz pa sem povabil neznanca, da mi zaupa svoje skrbi. Bil je prestrašen.

Povedal mi je, da so nenadoma prišli vojaki in pregnali vse ženske in otroke iz njegove vasi. Moške so odpeljali in jih usmrtili. Zadnji trenutek se je uspel skriti v voz sena. V vozu je preživel ostanek dneva in celo noč, saj se je bal da bi ga vojaki odpeljali, če bi ga odkrili. Ko je le zbral dovolj poguma, da je pogledal iz voza ni bilo videti nikogar več. Vas je bila popolnoma prazna. Nikjer ni bilo več nikogar. Neznanec je stekel domov, kjer je vladalo razdejanje. Iz svojega skrivališča, ki ga vojaki niso odkrili je pobral vse svoje skromne prihranke in pričel bežati. Tako je bil na poti že tretji dan. Tri dni je preživel skoraj brez hrane in pijače. Naprej ga je gnal strah pred vojaki, ki so pustošili po njegovi vasi.

Ko sva se tako pogovarjala sem od daleč zaslišal zvoke vozil. Takoj sem vedel, da so to lahko le vojaki. Odločil sem se v trenutku. Stekel sem v svojo skromno hišo. Napolnil nahrbtnik z živežem, ki sem ga imel doma in nekaj oblačili ter svoje skromne prihranke in se skupaj z neznancem podal v beg. Ko sva prispela na vrh griča, nedaleč od moje vasi, sva v daljavi videla kolono vozil z vojaki, ki se približujejo vasi. A srečo sem imel toliko časa, da sem lahko opozoril vaščane, kaj se

nam bliža. Večina je uspela zbežati in imel sem dober občutek, da sem jim lahko pomagal.

Z neznancem sva na svoji poti srečevala vedno več ljudi, ki so bežali tako, kot sva midva. Vsi smo bili lačni, pregnani iz svojih domov, utrujeni in brez upanja. A imeli smo svoj cilj: Evropo. Obljubljeno deželo, v katero smo želeli priti. Iz dneva v dan nas je bilo več, ki smo bežali skupaj. Bili smo kot reka z nešteti pritoki. Po dolgi poti, katero niso vsi preživeli je naša reka prispela do morja. In tu smo se ustavili. Vedeli smo, da je to zadnja prepreka pred obljubljeno deželo. A ker nismo poznali nikogar in ker večina od nas morja še nikoli ni videla, tudi nismo vedeli, kako se spopasti s to prepreko. Bilo nas je le strah, da nas ne bi zajeli vojaki. Nismo vedeli, kako daleč za nami so. Za prevoz smo potrebovali skoraj vse svoje prihranke, ki smo jih imeli s seboj. Nekateri, ki so bilo malo manj srečni niso imeli dovolj prihrankov, da bi jih čolni pripeljali na drugo stran morja, v Evropo. Nepregledna množica ljudi me je ločila od neznanca. Enostavno se nisva več našla. Svoje potovanje sem nadaljeval na ladji, ki me je varno pripeljala preko morja. Toda ko sem se izkrcal nisem imel občutka, da bi pristal v obljubljeni deželi.

V svoji domovini sem bežal pred vojaki in po prečkanju morja so me pričakali ljudje v uniformah, ki so me odpeljali skozi ogrado. Počutil sem se oropan človeškega dostojanstva. Kot ujetnik v tuji deželi. Bilo nas je veliko, nepregledna množica pribežnikov, ki smo se znašli v nekem ograjenem prostoru. Bil sem brez svobode, brez doma, brez domovine in brez svojih prijateljev. Vse to sem zapustil, ko sem se pred časom podal v beg pred vojaki, ki so se približevali moji vasi. V meni se je

pričel porajati dvom, če sem se res pravilno odločil, da sem zbežal. A bilo me je strah za moje življenje. Zaradi tega se mi je zdel beg pravilna odločitev.

Moja pot se je nadaljevala v osrčje obljubljenе Evrope. Pot smo nadaljevali postopoma ob spremstvu uniformiranih mož. Vsake toliko časa smo se ustavili in za nekaj dni prekinili naše potovanje. V času med potovanji smo bivali v taboriščih, ki so jih postavili posebno za nas begunce. Ljudje, ki so v teh taboriščih skrbeli za nas so bili prijazni domačini, a na svoji poti sem se srečeval tudi z drugo vrsto ljudi. Ti so do mene in ostalih beguncev izražali nestrpnost. Bolj kot sem se približeval svojemu cilju, več nestrpnosti sem čutil v svoji okolici. Po dolgi poti, utrujen od življenja sem prispel na svoj cilj. Pričakalo me je veliko mesto, kjer so mi namenili majhno stanovanje. Prvič po dolгих mesecih sem imel zopet nekaj zasebnosti. Ko sem se zvečer vlegel prvič po dolгих mesecih zopet v posteljo sem, v hipu potonil v globok spanec. To je bila noč, ko so se pričele moje sanje o padanju.

Naslednji dan sem se podal na raziskovanje svoje nove domovine. Želel sem spoznati okolje, v katerem sem pričel s svojim novim življenjem. Opazoval sem ljudi, njihove gibe in navade. Med sedenjem v parku sem poslušal njihovo govorico. Imel sem nov cilj, da se privadim na svoje novo okolje. Srečeval sem ljudi različnih narodnosti, kot da bi bilo v velikem mestu zbrane vse narodnosti sveta. Srečal sem tudi ljudi iz moje pretekle okolice. Ker smo govorili isti jezik smo se pričeli tudi čedalje pogosteje družiti. A med nami niso bili le ljudje, ki so si želeli novega začetka, bili so tudi ljudje, ki so bili nestrpni do svojega novega okolja. Ko smo se dobivali ob

večerih je bilo čedalje bolj pogosto govora a vstaji in upor. Ker večini izmed nas to ni bilo všeč, se srečanj nismo več udeleževali.

Prišel sem se učiti novega jezika in novih običajev. Našel sem si tudi zaposlitev. Res nisem bil učitelj, kot sem bil v preteklosti a vesel sem bil, da sem zopet lahko delal. Počasi sem se pričel privajati. A še vedno sem vsako noč sanjal iste sanje. Toda bolj, ko sem se privajal na novo okolje, manj intenzivne so bile te sanje. Vedno bolje sem se počutil v svoji novi domovini. Ko sem bil prost sem se pogosto dobival z drugimi pribežniki, ki so se prav tako kot jaz vživeli v novo okolje. Nekega večera, ko smo sedeli v parku je k nam pristopila skupina domačinov in nas pričela izzivati. Postajali so vedno bolj nestrpni do nas. Hitro sem spredvidel, da to naše srečanje lahko privede do konflikta, zato sem predlagal da se razidemo. Vedno pogosteje sem zaznaval nestrpnost s strani domačinov. Ko smo bežali nam je bil cilj priti v Evropo. Menili smo, da smo tam zaželeni in da nas bodo kot ubežnike sprejeli odprtih rok. A sedaj ko sem tu, sem doživljal, da so bili ljudje, ki se nas niso želeli v svoji domovini. Niso vedeli, da nismo imeli izbire. Če ne bi bežali, bi nas vojaki usmrtili.

K vedno večji nestrpnosti so prispevali svoj del tudi nekateri begunci. Dobivali so se na skrivnih srečanjih in govorili o tem, kako bi podredili domačine. Pristopili so k vsem nam in nas vabili, da se udeležimo srečanj in seveda tudi akcij. A raje sem se, tako kot večina nas, držal za sebe. Nisem želel imeti opravka z ljudmi, ki so izražali nestrpnost do drugih. V zadnjem letu, ko sem bil na begu sem preživel dovolj strahot. Manjše skupine ubežnikov so postajale čedalje bolj agresivne in

so se zoperstavljale domačinom. Vedno več nas je zvečer ostajalo doma, saj nas je bilo strah iti na ulice. A tudi domačini niso ostali ravnodušni. Sam sem to najbolj okusil v službi. Moji sodelavci so postajali vedno bolj rezervirani in se me, če je bilo le možno izogibali. Nisem imel več občutka, da sem dobrodošel.

Televizija je pričela poročati o nemirih med domačini in ubežniki. Na cestah je bilo zaznati vedno več policije, ki je skrbela, da izgredi ne bi prerasla v nasilja. Nekega večera, ko sem gledal poročila, so poročali, da je skupina ubežnikov posilila nekaj mladih domačink, ki so bile na večernem sprehodu. Domačini so vedno bolj glasno pričeli zahtevati, da se nas vrne v taborišča, ali pošlje tja, od koder smo prišli. Najglasnejši ubežniki pa, da so dogodek uprizorili in da nihče izmed ubežnikov ni sodeloval pri tem posiljstvu. Bili so mnenja, da gre zgolj za spodbujanje nestrpnosti.

Kakorkoli že, uspelo jim je. Domačini so pričeli napadati ubežnike, ti pa so jim vračali. Kmalu so se policiji pridružili vojaki. A domačini niso zgolj pričeli napadati nas ubežnike, temveč vse, ki niso bili iste narodnosti. Kljub navzočnosti policije in vojske so se spopadi nadaljevali. Vedno bolj so se stopnjevali in kmalu so prerasli v vojno. Domačini so nas krivili, da smo svojo vojno prenesli k njim v Evropo. Ubežali smo eni vojni, a kmalu zatem smo se znašli v drugi. Evropo, obljubljeno deželo, v katero smo bežali, je preplavila vojna.

Kot vsaka vojna je bila tudi ta nesmiselna. V strahu sem se pričel skrivati v kleti. Moje sanje so se zopet okrepile in vsako noč sem se prebujal prepoten. A ta vojna je bila drugačna kot

vojne o katerih sem bral v knjigah in drugačna od tiste, zaradi katere sem zbežal. Pričelo se je kot vojna med domačini in ubežniki. Nadaljevalo pa kot vojna posameznih narodnih skupin znotraj Evrope za prevlado. Tudi policisti in vojaki si niso bili več enotni. Bojevali so se proti sovražniku in hkrati sami med seboj, saj so v Evropi živeli mnogi narodi, katerim so pripadali tudi policisti in vojaki.

Vojna je dobivala vedno večje razsežnosti. Postajala je vedno bolj krvava in vedno več je bilo žrtev na vseh straneh. Tisti, ki se nismo bojevali, smo iskali zatočišča, kamor bi se lahko skrili pred boji. Nekega večera smo se tako v kleti zapuščene stavbe našli pripadniki različnih narodov. Skupno nam je bilo le to, da smo se skrivali pred vojno. Veliko nas je bilo takšnih, ki smo prišli v Evropo iz drugih koncev sveta, nekaj pa domačinov. V tišini smo sedeli, poslušali zvoke okolice in se opazovali. Čez čas smo se pričeli šepetajoče pogovarjati med seboj. Ugotovili smo, da nam je skupno nestrinjanje z vojno. V naših očeh je bilo to nekaj nesmiselnega. Bili smo prepričani, da bi lahko skupaj živeli v miru. Le malo več strpnosti in malo manj podpihovanja bi bilo potrebnega. Ko so se naslednjega jutra polegli zvoki bližnjih bojev, smo zapustili skrivališče. Še pred tem pa smo se dogovorili, da se zopet dobimo.

Ko sem tisto jutro stopil iz skrivališča in se pričel vračati v svoj dom, sem se šele dobro zavedel, kakšno razdejanje je ta vojna že povzročila. Vedno več je bilo ruševin in žrtev. Prišel sem domov, prižgal televizor in gledal novice. Boji so potekali po celotni Evropi. Vse meje so bile zaprte, nikamor ni bilo možno bežati. Če sem želel živeti, bo potrebno preživeti to vojno. Zaenkrat mi je uspevalo, a bilo je naporno. Nenehno se je

bilo potrebno skrivati pred vsemi, saj nisem točno vedel, kdo vse je moj sovražnik. Pri policiji in vojski ni bilo možno najti zatočišča, saj so tudi znotraj teh enot potekali boji. Dneve sem večinoma preživel s svojim stanovanju, zvečer pa sem se zatekal v svoja skrivališča.

Vedno pogosteje sem se vračal v naše skrivališče. Tam sem se navkljub vojni počutil prijetno, saj sem bil obdan s somišljeniki. Vedno bolj smo si zaupali in počasi smo se pričeli pogovarjati o naših stalščih. Vsi smo si želeli, da se vojna konča in da v Evropi zopet zavladata mir in složnost. Bolj kot smo poslušali in si izmenjavali novice, težje je bilo verjeti, da se bo vojna dejansko končala. Naši dvomi so temeljili na izjavah voditeljev Evrope. Tudi oni si niso bili enotni, kako končati boje in vzpostaviti mir. Res so vodili Evropo, a so pri svojih stališčih razmišljali tudi v korist naroda, kateremu pripadajo, saj so bili s strani njih izbrani. Za mir v Evropi je bilo potrebno premostiti svojo narodnost in delovati v dobro skupnosti. Njihova razmišljanja so si bila tako nasprotujoča, da ni bilo pričakovati konca vojne.

Mi v naši skupnosti smo bili prepričani, da obstaja način, kako končati vojno in zopet združiti vse narode v složnosti. Zakaj ne bi uspelo v širši skupnosti, kar je uspevalo nam. Seveda so bile razlike, a smo svoja stališča vedno bolj zblíževali, čeprav smo bili različnih narodnosti in veroizpovedi. Naslednjih nekaj noči smo tako zapisovali svoja stališča. Vsako jutro, ko sem se vrnil v svoje stanovanje sem izmučen zaspal. Budilke nisem potreboval, zbujale so me moje sanje. Čas, ki mi je še preostal do naših večernih srečanj sem posvetil razmišljanju o tistem, kar sem slišal prejšno noč in poslušanju novic.

Pripadniki vojske in policije so počasi zbliževali svoja stališča. Namesto, da bi se še naprej bojevali med seboj, so pričeli iskati skupine, ki so se bojevale. Poizkušali so zajeti čimveč bojevnikov in jih prepeljati v posebno za to namenjena taborišča, ki so jih postavili po vsej Evropi.

Nekega dne, ko sem poslušal novice, je ena izmed njih pritegnila mojo pozornost. Bil je to poziv svetovnih voditeljev, da je potrebno najti rešitev za vojno v Evropi. Pozvali so vse, ki bi imeli kakšen predlog, da jim ga posredujejo. Kot, da bi nagovorili našo skupino. Zvečer, ko sem prišel v naše skrivališče, sem ostalim povedal za to novico. Nisem bil edini, ki jo je slišal. Dogovorili smo se, da bomo naša razmišljanja preoblikovali v načrt, kako složno živeti v Evropi. Imeli smo cilj in bili smo si enotni, da ga dosežemo. Tako smo se posvetili svojemu načrtu, da smo postali neprevidni. Premalo smo se posvečali lastni varnosti.

Nismo slišali, kako so se hiši, v kateri smo se skrivali pričeli približevati vozila. Naenkrat je bilo slišati glasove čisto blizu. Utihnili smo, ugasnili svetilke, pospravili naše zapiske v skrivališče in se skrili v kote. Glasovi so se nam pričeli približevati. Slišal sem ukaze. Hitro mi je postalo jasno, da gre za vojsko ali policijo. Točno so vedeli, kje nas bodo našli. Vse se je odvijalo hitro. Vdrli so z vseh koncev, nismo imeli nobene možnosti, da bi jim pobegnili. Ker smo bili brez orožja in nismo želeli zapletov z oblastmi, smo se jim predali. Vklenili so nas in nas odpeljali. Menil sem, da se bom zopet znašel v taborišču, a motil sem se. Prispeli smo na dvorišče stavbe. Od tam so nas odpeljali v notranjost. Hitro sem dojel, da gre za zapor. Vsakega izmed nas so zaklenili v malo sobo brez oken.

Počutil sem se nemočnega. Čez čas sem prišel najprej potih, potem vedno glasneje, klicati svoje somišljenike. Nisem vedel, kje so in kaj se je z njimi zgodilo. A vse, kar sem slišal okoli sebe, je bila oglušujoča tišina. Nobenega zvoka, razen mojega dihanja in bitja srca. Izčrpan sem se vlegel na tla.

Nisem vedel, kako dolgo sem bil v svoji celici, ko so se odprla vrata in so prišli po mene. Bili so to možje v temnih plaščih. Odpeljali so me naprej po hodniku v drugo sobo. Sredi sobe je stala miza, na vsaki strani en stol. Posadili so me na enega izmed stolov, odšli in za seboj zaklenili vrata. Poskušal sem prisluhniti okolici, a razen tišine tudi v tem prostoru nisem slišal ničesar. Ne vem, kako dolgo sem sedel na tistem stolu. Potem sem zaslišal ključ v ključavnici. V prostor sta vstopila moški in ženska. Moški je sedel na stol nasproti mene, ženska pa se je postavila poleg vrat. Opazoval sem ju, a nisem imel moči, da bi ju pogledal v oči. Preveč me je bilo strah. Čutil sem, kako me prebatata s svojim pogledom. Nista me vprašala kdo sem, zanimalu jo je samo, kakšen napad smo načrtovali v tisti kleti. Po pravici sem jima povedal, kaj smo tam počeli, zakaj smo se zbirali in kakšen je bil naš načrt. Ko sem jim vse povedal je moški le na kratko zamahnil z roko in ponovno želel vedeti, kakšen napad smo načrtovali.

Zasliševanj ni bilo konec. Več dni so me spremljali s prostor za zasliševanje in nazaj v mojo celico. Vedno so mi postavljali isto vprašanje. Dobil sem občutek, da jih resnica ne zanima. A bilo jih je strah. Skupine, kot je bila naša, so bile dejavne po celotni Evropi. Večina teh skupin niso bile ljudje, ki bi razmišljali o miru, temveč bojovníki, ki so načrtovali napade. Teh skupin so se oblasti najbolj bale. Bile so nepredvidljive.

Ni se vedelo, kdo so člani ter kdaj in kje bodo napadle. Ta njihov strah sem izkoristil in jim povedal, da smo svoje načrte o miru zapisali in jih pred prihodom vojske in policije skrili na varno mesto. Predlagal sem, da naj me odpeljejo nazaj v naše skrivališče in pokazal jim bom svoje načrte. V zameno sem želel svobodo za sebe in moje somišljenike.

Vklenjenega so me s spremstvom mož v temnih plaščih odpeljali nazaj v naše skrivališče. Bili so mrkih obrazov in nihče od njih se ni želel pogovarjati z menoj. Pokazal sem jim, kje so bili spravljene naši zapisi. Vse je bilo točno tako kot takrat, ko smo odšli. Moški so me posadili na tla in pričeli pregledovati liste papirja, ki sem jih predal. Še vedno niso ničesar rekli. Odpeljali smo se nazaj v zapor. A namesto, da bi me odpeljali v celico, so me peljali v popolnoma drug del stavbe. Zopet so me zaklenili v sobo, a tu sem imel okno. V sobi je bila miza s stolom in postelja. Potem sem zagledal še ena vrata. Niso bila zaklenjena in za njimi je bila kopalnica. Začutil sem olajšanje. Izčrpan od dogodkov zadnjih dni sem se vlegel na posteljo in v trenutku sem zaspal. Prebudile so me moje sanje.

V meni se je zopet prebudil žarek upanja. Mogoče bodo naše zapiske dobili pravi ljudje. Po dveh dneh, ki sem jih preživel zaklenjen v svoji sobi so prišli po mene. Zopet možje v temnih plaščih. A tokrat so me odvedli brez da bi me vklenili. Skupaj smo se sprehodili do dvorišča. Vstopili smo v vozilo in se odpeljali. Kar nekaj časa smo bili na poti. Izgubil sem občutek za čas in nisem točno vedel kje sem. Ustavili smo se nekje na podeželju, pri veliki stavbi ki je spominjala na kmetijo. Pospremili so me v sobo. Ko sem želel izvedeti več o tem kje sem

in s kakšnim namenom, mi nihče ni odgovoril. Namesto tega so moji spremljevalci zopet zapustili sobo in me zaklenili.

Že čez nekaj ur so prišli po mene. Odpeljali so me v drug del zgradbe. Odklenili so vrata in vstopil sem v prostorno sobo. Na sredini je stala velika miza, okoli katere so sedeli nekateri izmed mojih znancev iz skrivališča. Vprašujoče smo se splogledovali, saj nismo vedeli, zakaj smo tu. Kmalu so skozi vrata vstopile ženske in moški v lepih oblekah. Po njihovi hoji in drži je bilo sklepati, da so pomembni. Povedali so nam, da so predstavniki za mir v Evropi, da so prebrali naše zapiske in nas povabili, da jim pomagamo najti rešitev za mir v Evropi. Bili smo začudeni, a hkrati veseli. Nihče od nas med našim bivanjem v skrivališču ni mislil, da nam bo dejansko uspelo. Ker smo bili kar nekaj časa odrezani od vseh novic, so nas seznanili, da se počasi vrača mir v Evropo. Uspeli so zajeti večino ekstremnih skupin posameznih narodov, ki so se borili med seboj. Ostalim prebivalcem pa je bilo več do miru, kot do prevlade nad drugimi narodi. Nad mirom so sedaj bdeli državniki iz drugih delov sveta in njihove vojske, a bili so prepričani, da vojna v Evropi ne bo trajala več dolgo.

Zaradi idej, ki smo jih zapisali in vseh narodnosti, katerim smo pripadali so nas prosili, da bi delovali kot svetovalci pri vprašanjih, ki bi v Evropi zagotavljali dolgoročni mir in sobivanje vseh narodnosti in veroizpovedi v skupni državi. Dovolili smo si nekaj časa za razmislek in posvet. Ostali smo sami v sobi, tokrat po dolgem času nihče za menoj ni zaklenil vrat. Zopet sem se počutil vsaj malo svobodnega. Vsi smo bili srečni, da smo se zopet srečali. Nihče izmed nas ni bil poškodovan ali ubit v bojih, ki so po našem zajetju še vedno divjali.

V našem skrivališču smo se pogovarjali o načrtih za končanje vojne, tu pa smo se dogovorili, da bomo skupno pripomogli k temu, da se vojna dejansko konča in da v Evropi zopet zavlada mir.

Pogovarjali smo se dolgo v noč. Šele pozno smo odšli vsak v svojo sobo. Naslednje jutro smo se zopet zbrali in predstavnikom za mir sporočili novico, da bomo sodelovali. Imeli smo nekaj osnovnih načel, o katerih smo se želeli že na začetku pogovoriti, ker so se nam zdeli ključni za uspeh. Vodstvo Evrope bi moralo biti sestavljeno iz predstavnikov vseh narodnosti in veroizpovedi, nestrpnost do drugih se mora takoj kaznovati, vsak ima pravico izraziti svoje mnenje in vsi ljudje si zaslužimo enakost. Veseli smo bili, ko so nam predstavniki zagotovili, da so to tudi njihova načela. Predno smo pričeli z delom pa so nas premestili nazaj v veliko mesto. Zopet sem se znašel v okolju, kjer sem končal svoj beg pred prvo vojno in kjer sem preživel večino druge vojne.

Mesto, ki je bilo deloma porušeno so zopet pričeli obnavljati. Ponoči je zaradi posameznih bojev še vedno veljala prepoved gibanja po ulicah. A počasi se je življenje pričelo normalizirati. Namestili so me v stanovanju na drugem koncu mesta. Večino dneva sem preživel v svoji vlogi kot svetovalec za mir, a sem vseeno našel nekoliko časa zase. Te trenutke sem najraje preživel sam v parku. Med sprehodi po naravi in opazovanju okolice sem našel namreč svoj mir. Edino moje sanje so me še vedno preganjale.

Evropa je bila pripravljena na novo obdobje. Vesel sem bil, da sem s svojim delom in idejami tudi sam prispeval k temu.

Vodenje je prevzela nova oblast. Tuja policija in vojska sta pričela zapuščati naše ozemlje. Med nami je ostalo le še nekaj opazovalcev. Življenje se je počasi normaliziralo. Pri ljudeh je bilo zaznati veselje, a hkrati tudi žalost. Veselje, da je v Evropi zavladal zopet mir. Žalost, ker je bilo veliko nepotrebnih žrtev. Pravzaprav je bila vojna nepotrebna, saj bi se ji lahko z malo strpnosti in malo manj ekstremezma izognili. Najboljše, kar nam je prinesla ta vojna je bilo spoznanje, da smo si vsi ljudje, ne glede na spol, narodnost ali veroizpoved enaki in da smo zmožni složnega sobivanja v isti državi.

Nekega dne, ko sem med odmorom za kosilo sedel na klopci v parku, se mi je zdelo, da sem v daljavi zagledal znan obraz iz svoje preteklosti. V zadnjih letih sem se srečeval z mnogimi ljudmi in bilo je možno, da sem obraz zamešal. Še enkrat sem pogledal v isto smer in po potki se mi je bližal, kot prikazen iz onostranstva, neznanec, katerega sem spoznal v svoji prejšnji domovini. Bil je to človek, s katerim sem pričel svoj beg v Evropo in s katerim sva se na najini poti izgubila. Tudi on je opazil mene in stekla sva si v objem. Srečen sem bil, da je tudi on prišel v Evropo in preživel vojno. Ker sem se moral vrniti nazaj v službo, sva se dogovorila da se dobiva in izmenjava svoje zgodbe o tem, kako sva preživela zadnja leta.

Čez nekaj dni sva se dobila pri meni. Povedal sem mu svojo celotno zgodbo. Z zanimanjem jo je poslušal. Ko sem končal mi je povedal, da je njegova zgodba bolj žalostna od moje. Da mu je bilo težje in da je bil večkrat v položaju, ko je mislil da več ne bo preživel. Ko se je vojna pričela je bil v družbi tistih, ki so vojno spodbujali. Ko v bojih ni želel sodelovati, so ga skoraj ubili ljudje, za katere je mislil, da so njegovi prijatelji.

Potem se je pričel skrivati. Ne le pred njimi, temveč tudi pred oblastmi, saj so ga iskali ker se je družil s skupino upornikov. Naposled so ga našle oblasti in ga odvedle v taborišče. Tam je izkusil mnogo grozot. Videl je, kako so zasliševali in ubijali ženske in otroke, ker niso želeli izdajati skrivnosti, ki bi vodile do upornikov posameznih narodnosti. Naletel je na navzkrižni ogenj, ko so se med seboj obstreljevali vojaki in policaji, ki naj bi skrbeli za mir v taborišču. Nekako mu je uspelo ubežati iz taborišča. Potem so ga oblasti zopet iskale, saj je bil ubežnik. Skrival se je še dolgo po tem, ko je bilo konec vojne. Pravi, da se še sedaj ozira preko svoje rame, če mu kdo ne sledi.

Vesel, da sem srečal znanca, s katerim sva skupaj veliko doživela na poti v Evropo, sem se naslednje jutro odpravil v službo. Moje življenje se je utirilo. Preglavice so mi povzročale še moje sanje. Kljub temu, da je minilo mnogo let, sem jih sanjal še vedno vsako noč. Včasih me je bilo prav strah zatisniti oči zvečer, saj sem vedel kaj me čaka. Dolgi dnevi v službi, druženja z neznancem ob prostih dnevih in neprespane noči so se vlekle dolgo časa. Nekega dne, ko sem sedel v svoji pisarni sem prejel novico, da se tuji opazovalci umikajo iz Evrope. Bili so zadovoljni z našim delom in mirom, do katerega smo prišli.

Skupaj s svojimi sodelavci smo jih spremili na letališče. Med vožnjo tja sem opazoval, kako skoraj nikjer več ni znakov vojne. Ruševine so bile povsod očiščene, veliko se je tudi gradilo in obnavljalo. Večina del se je bližala koncu. Med vožnjo skozi mesto smo se peljali tudi mimo našega skrivališča. Včasih, ko sem tam preživljal noči je bila to podrta zgradba, sedaj so na

istem mestu stale male hišice z dvorišči, kjer so se igrali srečni otroci. Evropa se je končno postavila na noge. Dolgo je trajalo, a sedaj sem doumel, da je vojne končno konec. Na letališču smo se dokončno poslovili od naših opazovalcev. S sodelavci smo se odpravili na praznovanje. Za nas je bil to poseben dan, rojstvo nove Evrope. Skupnost ljudi različnih narodov, ki so v miru živeli v eni državi.

Poln veselja sem se tistega večera vrnil domov. Nič ni bilo drugače kot prejšne dni. Uredil sem se in na televiziji pregledal novice tistega dne iz drugih koncev Evrope. Tisti dan so bile novice vzpodbudne. Iz vseh koncev so poročali le o praznovanjih dne, ko se je rodila nova Evropa. Pozno sem šel v posteljo in zaprl sem oči. Prebudil sem se šele, ko sem zaslišal zvonjenje telefona. Pridobil sem več kot svobodo, moje nočne more so se končale in v mojem življenju se je pričelo novo poglavje.

